

TRACY
CHEVALIER

De schrijfster van *Meisje met de parel*

De laatste
vluchteling

Over het boek

Ohio, 1850. Vanaf het moment dat ze met een gebroken hart huis en haard verlaat, wordt de Engelse Honor Bright door een familietragedie gedwongen om in een onbekende, ruige omgeving te vertrouwen op de goedheid van vreemden. Ze sluit vriendschap met twee uitzonderlijke vrouwen en raakt betrokken bij de illegale praktijken van de Underground Railroad, een beweging die ontsnapte slaven helpt te vluchten naar het vrije noorden. In haar worsteling om haar eigen plek en stem te vinden, moet Honor kiezen wat ze bereid is te riskeren voor haar overtuigingen.

De laatste vluchteling, de indrukwekkende nieuwe roman van de schrijfster van *Meisje met de parel* speelt zich af in de nadagen van de slavernij en is een hartverwarmend verhaal over moed, gemeenschapszin en de vriendschap tussen vrouwen.

Over de auteur

Tracy Chevalier (1962) groeide op in Washington DC. In 1984 verhuisde ze naar Londen, waar ze nu nog steeds woont met haar man en zoon. Haar roman *Meisje met de parel* (over het gelijknamige schilderij van Vermeer) verscheen in 39 landen in vertaling, werd een internationale bestseller en werd verfilmd met onder anderen Scarlett Johansson. Ze schreef ook de romans *Vallende engelen*, *De jonkvrouw en de eenhoorn* en *De onschuld*. *De laatste vluchteling* is haar zevende roman.

Van dezelfde auteur

Meisje met de parel
Vallende engelen
De jonkvrouw en de eenhoorn
De onschuld

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Tracy Chevalier

De laatste
vluchteling

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel
The Last Runaway
Copyright © Tracy Chevalier, 2013
Vertaling
Catalien en Willem van Paassen
Omslagbeeld
© John Foley/Arcangel Images
Omslagontwerp
b'IJ Barbara
© 2014 A.W. Bruna Uitgevers

ISBN 978 90 229 6037 0
NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*Dit boek is opgedragen aan het Catoctin Quaker Camp en
Oberlin College: twee plaatsen die mijn jongere ik hebben
gevormd en me de weg hebben gewezen.*

Horizon

Ze kon niet terug. Toen Honor Bright haar familie abrupt meedeelde dat ze met haar zusje Grace mee zou gaan naar Amerika – toen ze haar spullen uitzocht en alleen het hoognodige meenam, toen ze al haar quilts weggaf, toen ze afscheid nam van haar ooms en tantes en ze haar nichtjes en neefjes vaarwel kuste, toen ze in het rijtuig stapte dat hen uit Bridport zou wegvoeren, toen Grace en zij gearmd de loopplank in Bristol op liepen – deed ze al die dingen met de onuitgesproken gedachte: ik kan altijd nog terugkomen. Maar onder die woorden ging het vermoeden schuil dat Honors leven voorgoed zou veranderen op het moment dat haar voeten de Engelse bodem verlieten.

In de weken voorafgaand aan haar vertrek haalde de gedachte aan een eventuele terugkeer de angel uit haar daden, als een snufje suiker dat je stiekem in een saus doet om zijn zuur te temperen. Het maakte haar kalm zodat ze niet zoals haar vriendin Bidy moest huilen toen Honor haar de quilt gaf die ze net had voltooid: een patchwork van bruine, gele en crèmekleurige ruiten die waren samengevoegd tot een acht-puntige Star of Bethlehem en daarna gequilt met harpjes en de border met veren waarom ze bekendstond. De gemeenschap had haar een vriendschapsquilt gegeven – elk blok was door een vriend of familielid gemaakt en gesigneerd – en er was in haar koffer geen plaats voor beide quilts. De vriendschapsquilt was niet zo mooi gemaakt als die van haarzelf,

maar ze moest hem natuurlijk meenemen. ‘Hij kan maar beter bij jou blijven, als aandenken aan mij,’ zei ze toen ze de Star of Bethlehem terug in de armen van haar huilende vriendin duwde. ‘In Ohio zal ik meer quilts maken.’

Honor negeerde de gedachte aan de reis zelf en probeerde zich te concentreren op het einde ervan in het houten huis dat haar toekomstige zwager vanuit Ohio in zijn brieven aan Grace had beschreven. ‘Het is een stevig huis, ook al is het niet van steen, zoals je gewend bent,’ had Adam Cox geschreven. ‘De meeste huizen hier zijn van hout. Pas wanneer een gezin zich heeft gevestigd en niet snel weer zal verhuizen, bouwen ze een huis van baksteen.’

Het ligt aan het eind van Main Street, aan de rand van het stadje,’ was hij verdergegaan. ‘Faithwell is nog klein; er wonen vijftien families van Vrienden. Maar het zal groeien, dankzij Gods genade. De winkel van mijn broer is in Oberlin, een wat grotere stad vijf kilometer verderop. We hopen die winkel te kunnen verhuizen als Faithwell groot genoeg is geworden voor een manufacturenwinkel. Hier noemen we dat “textiel en kleding”. Er zijn een hoop nieuwe woorden te leren in Amerika.’

Honor kon zich niet voorstellen dat ze in een huis van hout zou wonen, dat zo snel vlam vatte, gemakkelijk kromtrok, kraakte en kreunde en geen gevoel van bestendigheid gaf, zoals steen.

Ze probeerde haar zorgen te beperken tot het idee aan wonen in een houten huis, maar toch vlogen haar gedachten naar de reis met de *Adventurer*, het schip dat hen over de Atlantische Oceaan zou varen. Voor Honor waren schepen iets vertrouwds, zoals voor iedere inwoner van Bridport. Soms ging ze met haar vader mee naar de haven als er een lading hennep was aangekomen. Ze was zelfs aan boord gegaan en had gezien hoe de zeelieden de zeilen opvouwd, touwen oprolden en het dek zwabberden. Maar ze was nooit uitge-

varen. Toen ze tien was, had haar vader hen voor een dagje meegenomen naar het nabijgelegen Eype, en Honor, Grace en hun broers waren in een roeiboort het water opgegaan. Grace had het heerlijk gevonden op het water. Ze had gegild en gelachen en gedaan alsof ze in het water viel. Maar terwijl haar broers roeiden, had Honor de rand van de boot vastgepakt en geprobeerd niet bang te worden door het gewiebel en het vreemde, onaangename gevoel geen stabiele ondergrond te hebben. Ze had haar moeder in haar donkere jurk en met haar witte kapje op over het strand zien lopen, in afwachting van de veilige terugkeer van de kinderen. Honor ging daarna niet meer in bootjes het water op.

Ze had verhalen gehoord over zware overtochten, maar hoopte dat ze iets dergelijks met engelengeduld zou doorstaan, zoals bij andere beproevingen. Maar ze had geen zeebenen. Dat zeiden de zeelieden. Misschien had ze het kunnen weten door haar ervaring met water onder haar voeten in de roeiboort. Nadat ze Bristol hadden verlaten, stond ze samen met Grace en nog wat anderen op het dek en zag ze de kust van Somerset en Devon aan zich voorbijtrekken. Voor de andere passagiers was de deining een grappige nieuwigheid, maar Honor werd steeds misselijker en reageerde op de beweging van het schip met rimpels in haar voorhoofd, opgetrokken schouders en in haar maag een zwaar gevoel alsof ze een zwaar ijzeren gewicht had ingeslikt. Ze hield het zo lang mogelijk vol, maar toen de *Adventurer* Lundy Island passeerde, trok haar maag ten slotte samen en braakte ze op het dek. Een matroos die langsliep, moest lachen. 'We zijn nog maar amper Bristol Channel uit en nu al zeeziek,' kraaide hij. 'Wacht maar tot we op de oceaan zijn. Dan weet je pas wat zeeziek is!'

Honor braakte op Grace' schouder, op haar dekens, op de vloer van hun krappe hut, in een emailen bakje. Ze braakte toen er niets meer te braken viel en haar lichaam als een goo-

chelaar uit het niets iets tevoorschijn toverde. Maar daarna voelde ze zich niet beter. Toen ze op de Atlantische Oceaan kwamen en het schip gestaag op de deining begon te stampen, bleef ze zeeziek. Alleen was Grace nu ook zeeziek, net zoals veel andere passagiers, maar slechts een tijdje, tot ze gewend waren aan het nieuwe ritme van het schip. Honor raakte er nooit aan gewend; gedurende de hele maand die de reis duurde, bleef ze beroerd.

Toen Grace zelf niet meer zeeziek was, verzorgde ze Honor; ze spoelde haar lakens schoon, leegde het bakje, bracht bouillon en harde zeebeschuit, en las haar voor uit de Bijbel of de paar andere boeken die ze hadden meegenomen: *Mansfield Park*, *The Old Curiosity Shop*, *Martin Chuzzlewit*. Ze babbelde eindeloos over Amerika om Honors gedachten van haar ellendige toestand af te leiden naar wat haar wachtte. ‘Wat zou je liever zien, een beer of een wolf?’ vroeg ze en toen gaf ze antwoord op haar eigen vraag. ‘Een beer, denk ik, want wolven lijken op doorgeschoten honden, en een beer lijkt alleen op zichzelf. Waar zou je liever mee reizen: een stoomboot of een trein?’

Honor kreunde bij de gedachte aan nog een boot. ‘Ja, een trein,’ vond ook Grace. ‘Ik wou dat we van New York naar Ohio een trein konden nemen. Ooit zal die er zijn. O, stel je toch eens voor, Honor, nog even en we zijn in New York!’

Honor trok een grimas en wilde dat ze deze stap net als Grace als een groot avontuur kon zien. Haar zusje was altijd de rusteloze Bright geweest, de Bright die het liefst met haar vader meeging als hij naar Bristol, Portsmouth of Londen moest. Ze had zelfs ingestemd met een huwelijk met een oudere, saaie man, vanwege de belofte van een leven buiten Bridport die dat inhield. Grace kende de familie Cox sinds ze een paar jaar geleden met hun vijf zoons vanuit Exeter naar Bridport waren verhuisd om een manufacturenwinkel te be-
ginnen, maar ze had pas interesse in Adam getoond nadat

hij had besloten naar Ohio te emigreren. Een van de broers, Matthew, was daar al, maar hij was ziek geworden en zijn vrouw had hun per brief gevraagd of ze nog een vrije broer hadden die haar met de zaak kon helpen. Nadat Adam naar Amerika was vertrokken, hadden Grace en hij regelmatig gecorrespondeerd en ze had hem met subtiele toespelingen zover gekregen dat hij haar vroeg naar Ohio te komen om met hem te trouwen; ze zouden dan samen met Matthew en Abigail de winkel runnen.

De keuze van Grace had de Brights verrast; Honor had gedacht dat ze met een levendigere man zou trouwen. Maar Grace was zo enthousiast bij het idee dat ze in Amerika zou gaan wonen, dat ze in de terughoudendheid van haar aanstaande geen probleem leek te zien.

Grace was geduldig en voelde zich misschien schuldig dat haar zusje vanwege haar wekenlang zeeziek was, maar zelfs zij begon zich te ergeren aan Honors aanhoudende ziekte. Na een paar dagen probeerde ze haar niet meer te laten eten, aangezien Honor niets langer dan een paar minuten binnenhield. Ze liet haar zusje nu ook alleen achter in de hut om wandelingetjes over het dek te maken en samen met de andere vrouwelijke passagiers te gaan zitten naaien.

Honor probeerde met Grace mee te gaan naar een wijdingssamenkomst die was georganiseerd door het handjevol andere Vrienden aan boord, maar terwijl ze in stilte bijeenzaten in een kleine hut, kon ze haar gedachten niet genoeg loslaten om haar geest leeg te maken, bang als ze was dat ze dan haar laatste beetje zelfbeheersing zou verliezen en in ieders bijzijn zou moeten braken. Weldra was ze door het stampen van het schip en het kolken in haar maag gedwongen de hut te verlaten.

Tijdens de zware reis tussen Bristol en New York, wanneer ze opgekruld als een garnaal in haar krappe kooi lag of gebogen boven een kamerpot hing, dacht Honor soms aan haar

moeder die met haar witte kapje op de kiezels van het strand van Eype stond, en dan vroeg ze zich af waarom ze de geboortestad van haar ouderlijk huis had verlaten.

Ze wist wel waarom: Grace had het haar gevraagd in de hoop dat een nieuw leven het liefdesverdriet van haar zusje zou smoren. Honor had de bons gekregen en hoewel ze minder avontuurlijk was dan haar zus, had het vooruitzicht van een leven in een gemeenschap die medelijden met haar had, haar in het spoor van Grace gedreven. Ze was nooit ontevreden geweest in Bridport, maar sinds Samuel hun verlovingsring had verbroken, snakte ze er net als Grace naar om weg te gaan.

Al haar kleren hadden een zurige, vleesachtige stank waar geen wasbeurt tegenop kon. Honor meed de andere passagiers en zelfs haar zusje; ze vond de mengeling van walging en medelijden op hun gezicht onverdraaglijk. Maar aan de lijzijde van het dek vond ze een plekje tussen twee vaten waar ze kon wegkruipen voor drukke matrozen en nieuwsgierige passagiers en waar ze toch dicht genoeg bij de reling zat om zonder aandacht te trekken overboord te kunnen braken. Zelfs in de regen en kou bleef ze aan dek, waar ze liever was dan in de kleine hut met zijn harde plank als bed en de bedompte stank van haar dekens. Maar de aanblik van de zee liet haar onverschillig: de immense hemel en zee die in zo'n schril contrast stonden met de vriendelijke groene heuvels en heggen van Dorset. Terwijl anderen zich vergaapten aan de stormwolken en regenbogen, het zonlicht dat het water zilver liet glinsteren, scholen dolfijnen die het schip volgden of de staart van een walvis, smoorden de monotonie en de miselijkheid bij Honor elk ontzag dat ze voor zulke wonderen van de natuur had kunnen voelen.

Wanneer ze niet over de reling hing, probeerde ze haar gedachten van haar pijnlijke, kolkende maag af te leiden door haar patchwork tevoorschijn te halen. Haar moeder had als

geschenk voor haar reis honderden gele en crèmekleurige zeshoekjes van stof en papieren sjablonen uitgeknipt waar Honor rozetten van kon naaien. Ze had gehoopt dat ze tijdens de reis een hele bloemenquilt kon maken, maar het slingeren van het dek maakte het haar onmogelijk in het vaste ritme te komen waarin ze de kleine, nette steekjes maakte die haar handelsmerk waren. Zelfs iets eenvoudigs als het vastrijgen van de zeshoekjes op de sjablonen – het eerste naaiwerk dat Honor als kind had geleerd – vereiste meer concentratie dan de beweging van de oceaan toestond. Het werd al snel duidelijk dat alle stof waarmee ze werkte voorgoed besmet zou zijn met misselijkheid, of de gedachte eraan, wat vrijwel hetzelfde was. Nadat Honor een paar dagen had geprobeerd de rozetten te naaien, wachtte ze tot er niemand in de buurt was en gooide toen alle zeshoekjes overboord; als ze die stof ooit nog zou zien, zou ze er prompt ziek van worden. Het was een vreselijke verspilling van kostbare stof en ze wist dat ze ze aan Grace of een van de vrouwen aan boord had moeten geven, maar ze schaamde zich voor de geur die eraan kleefde en voor haar zwakte. Terwijl ze naar de stukjes stof keek die het water in dwarrelden en verdwenen, voelde ze haar maag heel even tot bedaren komen.

‘Kijk naar de horizon,’ adviseerde een matroos haar op een dag nadat hij haar had zien staan kokhalzen. ‘Ga naar de boeg en richt je ogen op waar we heen gaan. Let niet op het stampen en stoempen, het hotsen en botsen. Kijk naar wat niet beweegt. Dan komt je maag tot rust.’

Honor knikte, maar ze wist dat het niet zou werken, omdat ze het al had geprobeerd. Ze had alles geprobeerd wat haar werd aangeraden: gember, een warme kruik op haar voeten, een zak ijs in haar nek. Ze bestudeerde de matroos nu vanuit haar ooghoek, want ze had nog nooit een zwarte man van dichtbij gezien. In Bridport woonden er geen en toen ze een keer in Bristol was, had ze een zwarte koetsier langs zien rij-

den, maar die was al verdwenen voor ze hem goed had kunnen bekijken. Honor keek naar de huid van de man: die had de kleur van een paardenkastanje, maar hij was ruw en verweerd in plaats van glad en glanzend. Hij deed haar denken aan een appel die tot een diep, warm rood is gerijpt terwijl zijn burens bleekgroen blijven. Hij had een niet te herleiden accent, van overal en nergens.

De matroos stond haar ook aandachtig te bekijken. Misschien had hij nog maar weinig quakers gezien of was hij gewoon nieuwsgierig naar hoe ze eruitzag wanneer haar gezicht niet vertrokken was door misselijkheid. Honors voorhoofd was normaal gesproken glad, met wenkbrauwen die als vleugels boven haar grote grijze ogen welfden. Maar haar zeeziekte had lijnen geëtst waar die eerst niet waren, en de kalme schoonheid uit haar gezicht geknepen.

‘De hemel is zo groot dat ik er bang van word,’ zei ze, verrast door haar eigen stem.

‘Daar kun je maar beter aan wennen. Waar jij naartoe gaat, is alles groot. En waarom ga je naar Amerika? Ga je een echtgenoot zoeken? Zijn Engelse mannen niet goed genoeg voor je?’

Nee, dacht ze. Dat zijn ze niet. ‘Ik vergezel mijn zusje,’ antwoordde ze. ‘Ze gaat trouwen met een man in Ohio.’

‘Ohio!’ zei de matroos smalend. ‘Blijf bij de kust, schatje. Ga nooit naar een plek waar je de zee niet kunt ruiken. Je komt vast te zitten in al die bossen. Hola, daar gaat ze.’ Hij deed een pas naar achteren toen Honor zich weer over de reling boog.

De kapitein van de *Adventurer* zei dat het de soepelste en snelste overtocht over de Atlantische Oceaan was geweest die het schip ooit had gemaakt. Die wetenschap kwelde Honor alleen maar. Na dertig dagen op zee wankelde ze uitgemergeld de kade in New York op met het gevoel dat ze alles wat er in haar was had uitgebraakt en dat er alleen nog een omhulsel over was. Tot haar schrik deinde en stampte de grond even

hard als het scheepsdek had gedaan en ze gaf voor de laatste keer over.

Als de soepelste overtocht die God haar kon geven haar al te veel was, zou ze nooit terug naar Engeland kunnen gaan, besepte ze. Terwijl Grace op de kade knielde en God dankte voor het bereiken van Amerika, begon Honor te huilen, om Engeland en haar oude leven. Tussen haar en thuis lag nu een onverdraaglijke oceaan. Ze kon niet terug.

*Mansion House Hotel
Hudson, Ohio
de 26e van de 5e maand, 1850*

Lieve moeder en vader, William en George,

Het is mij zwaar te moede u te moeten vertellen dat onze dierbare Grace vandaag is heengegaan. God heeft haar zo jong tot zich genomen, en net toen ze bijna haar nieuwe leven in Amerika had bereikt.

Ik schrijf vanuit een hotel in Hudson, Ohio, waar Grace tijdens de laatste fase van haar ziekte verbleef. De dokter zei dat het gele koorts was, die blijkbaar in Amerika vaker voorkomt dan in Engeland. Ik moet zijn diagnose maar aannemen, aangezien ik niets weet van die ziekte en haar symptomen. Nu ik de lijdensweg van mijn zusje heb meegemaakt, moet ik zeggen dat Dorset blij mag zijn dat het van zulke gruwelen verschoond is.

Ik heb al geschreven over onze overtocht naar New York. Ik hoop dat jullie mijn brieven uit New York en Philadelphia hebben ontvangen. Als ik hier brieven afgeef, ben ik er niet altijd zeker van dat ze hun bestemming zullen bereiken. In New York veranderden we onze oorspronkelijke reisplannen en besloten we om met de postkoets naar Philadelphia te gaan en door Pennsylvania naar Ohio te rijden, in plaats van per boot de rivieren en kanalen van New York af te varen naar Lake

Erie en verder naar Cleveland. Iedereen zei dat zulke boten iets heel anders zijn dan schepen op zee, maar ik kon het niet opbrengen weer het water op te gaan. Ik vrees nu dat mijn gebrek aan moed Grace fataal is geworden, want misschien had ze de koorts niet opgelopen als we met de boot waren gegaan. Ik zal moeten leven met deze schuld, met jullie vergiffenis en Gods begrip.

Afgezien van een lichte aanval van zeeziekte, ging het tijdens de overtocht heel goed met Grace, en ook in Philadelphia, waar we een week bij Vrienden logeerden om bij te komen van de reis. We hebben daar de Arch Street-meeting bijgewoond. Ik had nooit gedacht dat meetings zo groot konden zijn; er moeten wel vijfhonderd Vrienden in de zaal hebben gezeten, twintig keer zoveel als in Bridport. Ik ben blij dat Grace nog tijdens haar leven zo'n meeting heeft kunnen meemaken.

In Pennsylvania is een vast netwerk van Vrienden bij wie je op doorreis naar Ohio kunt overnachten. We werden onderweg in grote steden als Harrisburg en Pittsburgh en ook in kleinere plaatsjes hartelijk onthaald, zelfs toen Grace twee dagen na Harrisburg de eerste tekenen van gele koorts begon te vertonen. Het begint met koorts, rillingen en misselijkheid, wat je bij allerlei ziekten ziet, dus aanvankelijk maakten we ons weinig zorgen, behalve om het ongemak voor Grace in de postkoetsen waarmee we door Pennsylvania reden.

We bleven een paar dagen in Pittsburgh, waarna ze ons verzekerde dat ze zich goed genoeg voelde om verder te reizen. Het spijt me dat ik naar haar heb geluisterd en niet mijn eigen instinct heb gevolgd, dat ingaf dat ze meer rust nodig had, maar we hadden allebei haast om in Faithwell te komen. Helaas kwam haar koorts binnen een dag terug, deze keer met het zwarte braaksel en de gelige teint waarvan ik nu weet dat ze op gele koorts duiden. Ik kreeg de koetsiers slechts met moeite zover dat ze ons niet langs de kant van de weg achterlieten maar ons naar Hudson brachten. Ik moet helaas zeggen dat ik tegen

ze heb geschreeuwd, hoewel dat niet in de aard van een Vriend ligt. Uit angst voor besmetting lieten de andere passagiers ons niet binnen zitten en we moesten van de koetsiers boven op de bagage op het dak van de koets gaan zitten. Dat was heel hachelijk, maar ik trok Grace dicht tegen me aan en hield haar stevig vast zodat ze er niet af zou vallen.

In Hudson bleef ze nog een nacht in leven tot God haar tot zich riep. De meeste tijd ijldde ze, maar een paar uur voor ze stierf, was ze eventjes helder en kon ze zeggen hoeveel ze van jullie allen hield. Ik had haar graag meegenomen om haar in Faithwell tussen Vrienden te begraven, maar ze is reeds vandaag in Hudson begraven, omdat iedereen bang is dat de infectie zich anders verspreidt.

Ik ben nu zo dicht bij Faithwell dat ik vastbesloten ben verder te gaan. Het ligt maar 65 kilometer ten westen van Hudson, wat niets is vergeleken met de 800 kilometer die we vanaf New York hebben afgelegd en de duizenden kilometers over zee. Ik vind het zo erg dat Grace vlak bij haar nieuwe thuis was en het nu nooit meer zal zien. Ik weet niet wat ik zal doen als ik eenmaal ben aangekomen. Adam Cox heeft dit droeve nieuws nog niet vernomen.

Grace heeft veel leed geleden en dat dapper gedragen, maar nu is ze in vrede bij God. Ik weet dat we haar op een dag zullen terugzien, en dat biedt enige troost.

Jullie liefhebbende dochter en zusje,

Honor Bright